

Une BELLE HISTOIRE

Op een onmogelijke plek in de Zwitserse bergen, met zicht op de indrukwekkende toppen van de Eiger (3970 m), Mönch (4107 m) en Jungfrau (4185 m), ligt een grand hotel bevroren in de tijd. Een toonbeeld van glamour en chic uit het fin de siècle. En als het aan eigenaar Andreas von Almen ligt, zal Hotel Bellevue des Alpes altijd zo blijven.

— TEKST & PRODUCTIE STEPHANIE PANDER,
FOTOGRAFIE ANNE TIMMER

In 1908 werd het *TREINSPoor* aangelegd. Tot die tijd kwamen de gasten omhoog met *EZELS* en *karren*.

De dalafdeling naar Grindelwald komt uit bij het treinstation vanwaar het tandradbaantje weer omhooggaat naar de Kleine Scheidegg.

Après-ski op het terras van Hotel Bellevue des Alpes.

Dit hotel heeft nog altijd geen lift. De eerste en tweede etage zijn bereikbaar via de krakende wenteltrap.

L

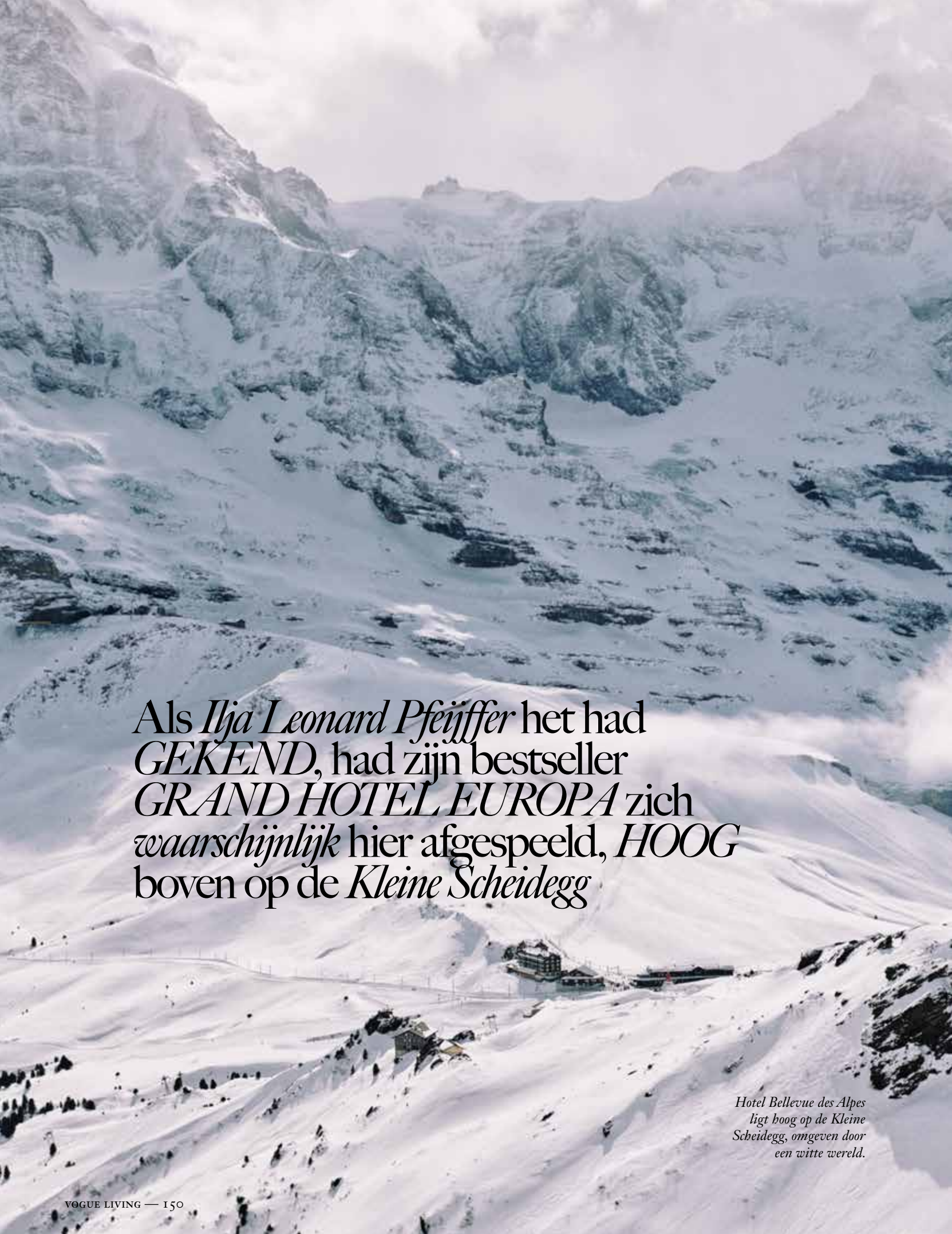
Door de lange hotelgangen zweven de geesten van klimmers die de beruchte noordwand van de Eiger trotseerden. Tsjaikovski en Goethe zijn te paard omhooggekomen en zitten met dekens over de knieën op houten ligstoelen te mijmeren hoe zij de wereld een beetje beter en mooier kunnen maken. De eerste Britse alpineskiërs zijn met huiden onder de ski's omhoog komen lopen en nemen boven in de suites een welverdiend warm bad, terwijl Clint Eastwood zijn rösti met spek eet onder de immense kroonluchter in de zalmroze eetzaal. Hij heeft er weer een lange dag van filmopnamen voor *The Eiger Sanction* op zitten. Al deze beelden en verhalen vloeien moeiteloos samen op het moment dat ik door de zware draaideur van Hotel Bellevue des Alpes stap, ternaauwer-nood ontsnapt aan de Chinese toeristen op het perron van treinstation Kleine Scheidegg, die er niet voor terugdeinzen me mijn ski's te ontfutselen als prop voor hun selfie.

Als er een Unesco-werelderfgoedlijst voor hotels zou bestaan, zou Bellevue des Alpes bovenaan staan. En als Ilja Leonard Pfeijffer het had gekend, had zijn bestseller *Grand Hotel Europa* zich waarschijnlijk hier afgespeeld, hoog boven op de Kleine Scheidegg in de Zwitserse Jungfrau Region. Hotel Bellevue des Alpes gaat langer terug dan het tandradbaantje dat voor de deur stopt, veel langer dan de bezoekers die zich in het treintje proppen om naar de 3454 meter hoge Jungfrauoch-pas te rijden. Bellevue des Alpes is het soort hotel dat gasten meteen bij binnenkomst laat voelen dat zij deel zijn van een groter verhaal. Een verhaal dat ver teruggaat in de tijd, en veel langer doorloopt dan het weekend of de week dat hun vakantie duurt. Hier is geen hotelconcept dat houvast biedt, er worden geen concessies gedaan aan de moderne tijd. Niet de klant is koning maar het hotel zelf is de baas. En gelukkig boezemt deze grande dame onder de Zwitserse hotels mij voldoende vertrouwen in, om me daar volledig aan over te geven.

Omhoog met ezels en karren

Het hoofdgebouw, Bellevue, werd gebouwd in 1856; de aanbouw, des Alpes, stamt uit 1906. Later werden de twee hotels samengevoegd. In 1908 werd het treinspoor aangelegd zodat bezoekers uit de wintersportdorpen Grindelwald en Wengen gemakkelijker omhoog konden reizen. Tot die tijd kwamen de gasten omhoog met ezels en karren. Daarna is de ontwikkeling van het gebied snel gegaan. Al vanaf 1912 is de nog hoger gelegen Jungfrauoch vanaf de Kleine Scheidegg (2061 m) met een tandradbaan bereikbaar. De trein gaat via een zeven kilometer lange tunnel dwars door de bergen Eiger en Mönch naar wat het hoogste station van Europa is. Fascinerend, tot op de dag van vandaag.

Maar laten we nog even blijven hangen in de romantiek van vervlogen tijden. In de jaren twintig was een verblijf op de Kleine Scheidegg in Bellevue des Alpes uitgegroeid tot het toppunt van chic voor de Britse upper class. In de winter bracht een redacteur van societymagazine *Tattler* hier zelfs drie weken door om verslag uit te kunnen brengen van het mondaine leven op de Zwitserse alp. Behalve het favoriete onderkomen van de eerste alpineskiërs werd Bellevue des Alpes ook een trefpunt voor bergklimmers die de beruchte noordwand van →

*Als Ilja Leonard Pfeijffer het had
GEKEND, had zijn bestseller
GRAND HOTEL EUROPA zich
waarschijnlijk hier afgespeeld, HOOG
boven op de Kleine Scheidegg*

*Hotel Bellevue des Alpes
ligt hoog op de Kleine
Scheidegg, omgeven door
een witte wereld.*

*Via de zware houten
hoteldeur stap je een
andere wereld binnen.*

Niet de klant is
KONING maar het
hotel zelf is de baas. En
gelukkig boezemt deze
GRANDE DAME
onder de *Zwitserse*
hotels mij voldoende
VERTROUWEN in,
om me daar *volledig*
aan over te geven

De toile de jouty-print van
het behang komt terug in
de gordijnen en de kappen
van de bedlampjes – soms
donkerbruin, dan weer
rood of hemelsblauw.

De traditie
LUIDT dat
zij die de
TOP haalden,
groots werden
ONTHAALD,
te eten kregen
en een **WARM**
bad mochten
nemen

de Eiger wilden beklimmen. De traditie luidt dat zij die de top haalden, groots werden onthaald in het hotel, te eten kregen en een warm bad mochten nemen. In de gang naar de eetzaal hangen sepiaportretten aan de muren van dappere klimmers als Anderl Heckmair, Ludwig Vörg, Heinrich Harrer en Fritz Kasparek, die in 1938 als eerste via de noordwand de Eiger beklommen. Daarna volgden de eerste winterbeklimming, de snelste beklimming, de eerste vrouw en de eerste Japanse klimmer. Allemaal vierden zij hun prestatie in dit hotel – van Heckmair is bekend dat hij het hotel jaarlijks bleef bezoeken tot aan zijn dood in 2005.

Verstoppertje in de gangen

Architect en eigenaar Andreas von Almen is zich bewust van de historie van deze plek en trots op de verantwoordelijkheid die hij ervoor draagt. In 1998 nam hij samen met zijn vrouw Silvia het hotel over van een oude tante. Andreas: 'Het hotel was daarvoor van mijn grootouders. Als kind speelde ik verstoppertje in de gangen. Toen ik een telefoontje van mijn tante kreeg of ik het wilde overnemen, zijn mijn vrouw en ik eerst maar eens een nacht komen slapen want ik was er al een tijd lang niet meer geweest. We werden 's morgens wakker, deden de gordijnen open en daar was het indrukwekkende uitzicht uit mijn vroege jeugd: aan de rechterkant de beruchte noordwand en onder ons het dal van Grindelwald. De zon stond aan een strakblauwe hemel en we keken elkaar ongelovig aan. Hier moest toch iets van te maken zijn?'

Het hotel was in erbarmelijke staat, maar er was één groot geluk: tante had nooit genoeg geld bij elkaar gekregen om de boel te laten renoveren. Meubels, behang en stoffering, het was allemaal sleets maar wel origineel. Het meeste stond gewoon nog op de plek waar Andreas' grootouders het hadden achtergelaten of was tijdelijk weggestopt op zolder. 'Vanaf het moment dat wij het hotel hebben overgenomen, is alles hier gericht op behoud,' vertelt Andreas als ik even later achter hem aan de krakende wenteltrap oploop. Opvallende woorden uit de mond van een architect die toch de behoefte moet voelen te vernieuwen. 'Dat heb ik de eerste jaren met een paar kamers geprobeerd, maar ik kwam er al snel achter dat een gemoderniseerde kamer niet is waarvoor onze gasten hier de berg opkomen. De meeste gasten komen jaarlijks terug en zij geven allemaal de voorkeur aan een originele kamer. Die zijn we met veel respect voor de oorspronkelijke elementen voorzichtig gaan opknappen, en daar zijn we nog steeds mee bezig.' Ook hier maakt het hotel dus de dienst uit, en niet de eigenaar.

Ongeschreven regels

We dwalen door de suites en salons. Er is geen lift, op de kamers staan geen televisies en op de nachtkastjes staan bakelieten telefoons. De toile de Jouy-print van het behang komt terug in de gordijnen en de kappen van de bedlampjes – soms donkerbruin, dan weer rood of hemelsblauw. Waar genoeg ruimte is in de badkamer, staat een bad op pootjes. De kamers hebben ouderwetse dubbele deuren tegen kou en geluid, waar met de hand de kamernummers op zijn geschilderd. Beneden is een bibliotheek met sofa's en fauteuils bekleed met donkerrode, oudroze en gebloemde damast en fluweel. Schemerlampen met grote kappen geven elke zithoek iets van een gezellige huiskamer. Het lijkt →

*Hond Eric voor de
deur bij Restaurant
Wengernalp.*

*In de GANG hangen
sepiaportretten van
DAPPERE klimmers
die als eersten de
EIGER beklommen*

*De kamers hebben
dubbele deuren waar de
kamernummers met
hand opgeschreven zijn.*

Beneden is een bibliotheek met sofa's en fauteuils bekleed met mosgroene, oudroze en gebloemde damast en fluweel.

Wat zo geweldig is van BOVEN op de BERG logeren, is dat wie 's morgens vroeg op de LATTEN staat het gebied de eerste uren voor zich alleen heeft

Onberispelijk geklede *OBERS*
schuifelen op kousenvoeten over
het *dikke TAPIJT* en serveren
espresso's en *NEGRONI'S*

*De statige kroonluchters
in de met roze zijde
gestoffeerde muren.*

De receptie van Hotel Bellevue des Alpes.

Er is geen
LIFT, op
de kamers
staan geen
TELEVISIES
en op de
nachtkasjes
staan *bakelieten*
TELEFOONS

of de stoelen 's nachts in het geheim een dans doen en 's morgens net even anders staan. Maar dat zal verbeelding zijn.

In de hal, meteen onderaan de wenteltrap bij de open haard, is nog zo'n zitje. De geliefde plek van vaste gasten, maar alleen als ze zich aan de ongeschreven regels van het hotel houden. Zo is het verboden hier een laptop open te klappen – foto's maken met een telefoon is al helemaal uit den boze. Onberispelijk geklede obers schuifelen op kousenvoeten over het dikke tapijt en serveren espresso's en negroni's. Ik kies een fauteuil met hoge rug uit, zo eentje waar je gemakkelijk in kunt wegkruipen. Als ik me nou heel stilhoud, mag ik hier misschien wel de hele dag blijven zitten.

Maar dat is moeilijk vol te houden want vannacht is er verse sneeuw gevallen en de zon schijnt uitbundig. Bellevue des Alpes ligt midden in het enorme skigebied van Grindelwald en Wengen; samen meer dan tweehonderd kilometer piste. Wat zo geweldig is van boven op de berg logeren in plaats van in het dal, is dat wie 's morgens vroeg op de latten staat het gebied de eerste uren voor zich alleen heeft. Door de maagdelijke sneeuw maak ik de afdaling naar Grindelwald. De piste komt uit bij het kleine treinstation met een bar waar ze goede koffie serveren. Tien minuten later zit ik alweer in de trein omhoog. De rest van de dag benut ik om het skigebied van Wengen te verkennen. Om in de sfeer van Bellevue des Alpes te blijven, heb ik voor de lunch gereserveerd in het restaurant van hotel Wengeralp. Eveneens een historische plek waar je 's middags à la carte kunt lunchen van chic gedekte tafels. Voor de deur zit hond Eric, een enorme leonberger die de wacht houdt op deze alp. Wel even reserveren want het is hier altijd druk.

Intiem nachtclubgevoel

Einde dag, als de laatste stoeltjeslift heeft gedraaid en de laatste trein het dal weer inrijdt, wordt het rustig op de Kleine Scheidegg. Ik heb de berg voor mij alleen, drink Aperol Spritz in een ligstoel op het terras en zie hoe de lage zon de top van de Jungfrau rozerood kleurt. Het diner wordt geserveerd in de indrukwekkende eetzaal. Het menu is eenvoudig: rösti met geroosterd kalfsvlees of gebakken forel. De kleine rode schemerlampjes op tafel doen denken aan die uit de Oriënt-Express en creëren een intiem nachtclubgevoel. Na afloop schuif ik nog even aan een van de ronde tafeltjes in de hotelbar, die wel wat wegheeft van een Britse pub. Er worden klassieke cocktails gemaakt en die avond is er livemuziek. De bar werd indertijd zo ingericht omdat de meeste gasten van het eerste uur Britse alpineskiërs waren, en de eigenaren wilden dat zij zich thuis voelden op de Kleine Scheidegg. In die tijd was toerisme een nieuw fenomeen, en mocht het in den vreemde best een beetje op thuis lijken.

Als ik die avond naar mijn kamer loop, zie ik Andreas ijsberen door de gangen. Er is storm op komst en hier op 2100 meter gaan we dat voelen. Als ik een paar uur later wakker wordt van het schudden en kraken van het oude hotel, schuif ik de zware overgordijnen open. Dikke witte sneeuwvlagen slaan tegen de ruiten. De verse sneeuwlaag komt al tot halverwege het raam. Ik stel mezelf gerust met de gedachte dat deze grande dame meer van deze stormen heeft doorstaan en al meer dan honderd jaar rechtop staat. Bovendien loopt er beneden een man door de gangen die er zorg voor draagt dat dit altijd zo zal blijven. Dus, *Gute Nacht, Freunde.* —

*In de hotelbar worden
after diner cocktails
gemixt en is live muziek.*

Het lijkt of de
STOEL
's nachts in het
geheim een *DANS*
doen en 's morgens
net even anders staan

Het zitje onderaan de trap is het favoriete boekje van vast gasten.

De *VERSE* sneeuwlaag komt al tot halverwege het raam. Ik *stel mezelf gerust* met de gedachte dat deze *grande dame* meer van deze *STORMEN* heeft doorstaan

Swiss vliegt dagelijks vier keer van Amsterdam naar Zürich, swiss.com. Eenmaal aangekomen zie je Zwitserland het mooist vanuit de trein; op myswitzerland.com/rail vind je alles over de ov-voordeelpassen van Swiss Travel System. Kijk voor informatie over Grindelwald, Wengen en de Jungfrau Regio op jungfrauregion.swiss, meer over vakanties naar Zwitserland vind je op myswitzerland.com, bellen kan ook: 00800 10 02 00 30.